

Rozruch kolem jahodové zmrzliny

Před Liou stál chlapec o hlavu větší než ona. A tvářil se *velmi* našťvaně. Až při druhém pohledu si Lia všimla špičatých uší, které mu vykukovaly z kudrnatých vlasů barvy bouřlivého nebe. Za ním se na zemi válel Liin stojánek na noty, který spadl, když ten kluk otevřel balkonové dveře.

„Ty asi budeš další elf na výletě,“ vyhrkla Lia. „Co by sis přál? Skateboard, tenisky nebo ďábelskou pizzu?“

Kluk s vlasy barvy bouřlivého nebe její otázky přeslechl a místo toho zavrčel: „Asálio Laliálo Pergusto, ty bláznivý kuloblesku, proč ses před školní branou vypařila? Dalo mi práci předložit našemu doprovodu vhodné vysvětlení, proč se vaše urozená výsost jen tak mírnix týrnix rozhodla zmizet.“

„Ale...“ Lia se pokusila ten proud řeči přerušit.

„Hlavně na mě nechod' s těmi tvými obvyklými výmluvami,“ utrl se na ni kluk. „Je to tvoje vina, že budeme mít zpoždění hned na začátku školního roku. Tobě to je možná jedno, ale mně ne! Moc dobře víš, že si po tom průšvihy loni musím dávat pozor a dělat všechno, jak se patří.“

„Nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíš,“ přiznala Lia podle pravdy.

„Protože myslíš jen na sebe. Jsi sobečtější než kdejaký jeskynní skřet.“ Chlapcovy tmavě modré oči zlostně jiskřily.

Lia ustoupila o krok zpátky.

„Moc se nepředváděj, Doriene. Děláš z toho drama jako vždycky.“ Asálie se postavila mezi Liu a rozčileného chlapce a našpulila rty, jako kdyby mu chtěla dát pusy.

„Takhle tedy vypadám, když jsem našťvaná,“ pomyslela si Lia. Jako Emilka Jahůdka. Chtěla se poškrábat na hlavě, ale narážila na čelenku. Lepší ale vypadat jako Emilka Jahůdka než jako vzpurná elfí princezna, které ani nedrží korunka rovně na hlavě.

Asálie se však v tu chvíli nestarala o to, jak vypadá. Byla na svého velkého bratra pořádně našťvaná. „Než tu začneš dělat pozdvížení, můj milovaný Doriene, vzpomeň si, co jsem řekla tobě a všem ostatním, kdo mě ráčili poslouchat: Nemám nejmenší chuť chodit do té hloupé školy! A přání princezny by se mělo respektovat. Tečka.“

Kdyby nebyla Lia přítomností toho kluka, který se jmenoval Dorien, tak zaskočená, dala by se do huronského smíchu, když viděla, jak přeskakuje pohledem z Asálie na ni a zase zpátky. Pak popadl Liu za paži a zadíval se na ornament na jejím zápěstí.

„Řekni, komu patříš,“ vyzval Fendril.

Lia ucítila lehké zašimrání na kůži a vzor se změnil.

Ať už ta změna znamenala cokoli, Dorien vypadal spokojeně. „A teď mi řekni, kdo je nyní tvým nositelem,“ vyzval Fendril. Vzor se znovu proměnil.